

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 45C/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122202134
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Svrčková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2023:5122202134.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Renátou Svrčkovou v spore žalobcu: S O F T E L spol. s r.o., so sídlom Mariánske námestie 29/6, 010 01 Žilina, IČO: 00 692 468, právne zastúpený JUDr. Marcel Ružarovský, advokát, so sídlom A. Žarnova 11C, 917 02 Trnava proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o zaplatenie 377,92 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal dňa 15.03.2022 na Okresnom súde Žilina žalobu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 377,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 377,92 eur od 01.03.2022 do zaplatenia, zaplatenia sumy 39,09 eur ako náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a trov konania.

2. Žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že mesto Žilina ako správny orgán podľa zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke vydalo dňa 26.10.2021 rozkaz o uložení pokuty za správny delikt, ktorým uložilo pokutu vo výške 78,-eur žalobcovi za to, že ako držiteľ vozidla s ev. č. A. mal dňa 21.10.2021 v čase o 10:10 hod. na B. C. D. E. F. porušiť povinnosť podľa ust. § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, teda mal porušiť povinnosť zabezpečiť, aby pri prevádzkovaní motorového vozidla boli dodržiavané pravidlá cestnej premávky podľa ust. § 59 ods. 3, § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke. Toho istého dňa vydalo mesto Žilina ďalší rozkaz o uložení pokuty za správny delikt, ktorým žalobcovi uložilo pokutu vo výške 78,-eur z rovnakých dôvodov ako prv uvádzané rozhodnutie, pričom žalobca mal údajne porušiť tú istú povinnosť dňa 22.10.2021 v čase o 09:54 hod. na ul. C. D. E. F.. Proti oboch rozhodnutiam podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odpor, v ktorom namietal nezákonnosť uložených pokút, pričom mesto Žilina následne dňa 22.11.2021 vydalo rozhodnutie o zastavení konania o správnom delikte držiteľa vozidla vo veci G./H. a toho istého dňa aj rozhodnutie o zastavení konania o správnom delikte držiteľa vozidla vo veci G./H.. Obe konania o uložení pokuty za správny delikt boli zastavené podľa ust. § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke, teda z dôvodu, že porušenie pravidiel cestnej premávky bolo nesprávne vyhodnotené. Nakoľko žalobca musel na právnu pomoc advokáta vynaložiť finančné prostriedky a obe správne konania boli zastavené pre pochybenie na strane správneho orgánu (nesprávne vyhodnotenie porušenia pravidiel cestnej premávky), domáhal sa žalobca žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na meste Žilina náhrady škody, ktorá spočívala v nákladoch na právnu pomoc advokáta. Mesto Žilina žiadosť žalobcu postúpilo na Ministerstvo vnútra SR ako na príslušný orgán, pričom žalovaný odmietol škodu nahradiť z dôvodu, že nemajú existovať predpoklady

vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Nakoľko nárok žalobcu na náhradu škody nebol dobrovoľne uspokojený postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z., žalobca je nútený domáhať sa ochrany jeho práv a záujmov súdnou cestou. Štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, ako aj nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť za škodu je absolútna, teda štát sa jej nemôže zbaviť. Predpokladmi na vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú (i) existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, (ii) vznik škody a (iii) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všetky tieto predpoklady sú vo veci dané, teda štát je povinný nahradiť žalobcovi ako poškodenému škodu, ktorá mu vznikla. Dňa 01.05.2021 bola rozšírená pôsobnosť obcí (miest) a obecných (mestských) polícií na prejednávanie niektorých správnych deliktov na úseku cestnej premávky. Obce a mestá mohli podľa ust. § 139a ods. 7 zákona o cestnej premávke uložiť pokutu držiteľovi vozidla, ktorý porušil povinnosť podľa ust. § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, ak bola porušená povinnosť podľa § 25 ods. 1 písm. g) alebo bol porušený zákaz zastavenia a státia na vyhradenom parkovacom mieste pre osobu so zdravotným postihnutím a to: vo výške 198,-eur alebo ak bola porušená iná povinnosť podľa § 6a písm. e), ako je uvedené v predchádzajúcom bode a to vo výške 78,-eur. Mesto a obec teda môže uložiť pokutu držiteľovi vozidla, ktorý poruší povinnosť zabezpečiť, aby pri prevádzkovaní motorového vozidla boli dodržiavané pravidlá cestnej premávky podľa tohto zákona, ktoré ustanovujú a) zákaz zastavenia a státia podľa § 25, b) alebo zákaz zastavenia alebo státia vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia. Mesto Žilina ale uložilo dve pokuty žalobcovi ako držiteľovi vozidla preto, že pri prevádzkovaní vozidla údajne nezabezpečil, aby boli dodržiavané pravidlá cestnej premávky podľa ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke. Mesto Žilina teda uložilo pokuty za to, že s vozidlom, ktorého držiteľom je žalobca, malo dôjsť k porušeniu zákazu státia motorového vozidla v pešej zóne. Okrem toho, že státie motorového vozidla nebolo v správnom konaní nikdy preukázané (keďže aj z toho dôvodu boli konania o správnych deliktoch zastavené), mesto Žilina nemalo zákonnú právomoc prejednávať porušenie povinnosti podľa ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke. Ako bolo uvedené, mesto alebo obec môže uložiť pokutu držiteľovi vozidla podľa ust. § 139a ods. 7 zákona o cestnej premávke iba vtedy, ak držiteľ vozidla poruší povinnosť podľa ust. § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke. Držiteľ vozidla je teda povinný zabezpečiť, aby pri prevádzkovaní motorového vozidla boli dodržiavané pravidlá cestnej premávky podľa tohto zákona, ktoré ustanovujú zákaz zastavenia a státia podľa § 25 alebo zákaz zastavenia alebo státia vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia. Povinnosť podľa ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke (zákaz státia v pešej zóne) ale nespadá pod ustanovenia § 25 zákona o cestnej premávke a tento zákaz ani nevyplyva z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia, nakoľko je vyjadrený priamo v zákone, a to v ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke. Z toho teda vyplýva, že mestá a obec nie sú oprávnené ukladať pokuty v rozkaznom konaní za porušenie povinnosti držiteľa motorového vozidla podľa ust. § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, ak sa s vozidlom poruší povinnosť podľa ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke, pretože držiteľ vozidla nemá podľa ust. § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke povinnosť zabezpečiť, aby sa pri prevádzkovaní vozidla dodržiavalo ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke. Mesto Žilina teda nesprávne postupovalo a následne vydalo nezákonné rozhodnutie (ide o nulité rozhodnutie, pretože na jeho vydanie nemalo mesto Žilina právomoc), čím je bez pochybností naplnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Žalobca napokon poukazuje na to, že obec (mesto) má povinnosť vec odložiť, ak bolo nesprávne alebo neúplne vyhodnotené porušenie pravidiel cestnej premávky (ust. § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke), pričom z podkladov, z ktorých mesto Žilina pri rozhodovaní o vydaní rozkazu vychádzalo, absolútne nevyplyvalo porušenie akejkoľvek povinnosti žalobcu ani vodiča vozidla, ktorého držiteľom je žalobca. Postup Mesta Žilina bol jednoznačne nesprávny, čo vyústilo do vydania nezákonného rozhodnutia - rozkazu o uložení pokuty za správny delikt. Podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré žalobcovi vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Vzhľadom na už uvedené je jednoznačné, že jedinou príčinou vzniku škody na strane žalobcu (v podobe nákladov na odmenu advokáta) je nesprávny postup mesta Žilina a následné vydanie nezákonného rozhodnutia, pretože nebyť tohto postupu, žalobca by náklady na zastupovanie vynakladal nikdy nemusel. Majetkové hodnoty žalobcu sa teda znížili práve a iba v dôsledku nesprávneho postupu mesta Žilina, ktoré nesprávne postupovalo pri vyvodzovaní

zodpovednosti držiteľa vozidla za správny delikt, pričom vydalo rozkaz o uložení pokuty za porušenie takej povinnosti (ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke), ktorú povinnosť nemá držiteľ vozidla povinnosť zabezpečiť dodržiavať pri prevádzkovaní vozidla. Súčasne nebolo nikdy preukázané státie v rozpore so zákonom, čo mesto Žilina napokon potvrdilo tak, že obe konania o správnom delikte žalobcu zastavilo pre nesprávne vyhodnotenie porušenia povinnosti. Ak by žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odporu nepodal, mesto Žilina by tieto rozkazy nikdy nezrušilo a nezákonne uložené pokuty by zrejme aj vymáhalo. Všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu sú dané, pričom žalobca sa ani nestotožňuje s názorom žalovaného v odpovedi na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, podľa ktorého nesprávny postup nebol konštatovaný orgánom oprávneným na preskúmanie úradného postupu, teda má byť podľa názoru žalovaného nespochybniteľné, že ani tento predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu nebol naplnený. Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Z citovaného ustanovenia nevyplýva, že by nesprávny postup mal byť preskúmaný „orgánom oprávneným na preskúmanie úradného postupu“, preto je táto domnelá podmienka na vznik zodpovednosti za škodu celkom irelevantná. Posudzovanie nesprávneho úradného postupu zo strany oprávneného orgánu sa vyžaduje iba pri postupe súdu (ust. § 9 ods. 2) alebo postupe vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy (ust. § 9 ods. 3). Uvedené sa taktiež týka iba prietahov alebo nečinnosti v konaní, nie iného nesprávneho úradného postupu. Z obsahu pojmu „nesprávny úradný postup“ vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.06.2010 sp. zn. 5Cdo 126/2009). Žalobca sa touto žalobou domáha: a) náhrady škody vo výške 377,92 eur, b) úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 377,92 eur od 01.03.2022 do zaplatenia. Podľa ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Odpoveď žalovaného zo dňa 16.02.2022 k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku bola právnenému zástupcovi žalobcu doručená dňa 28.02.2022. Žalobca sa preto domáha úrokov z omeškania od nasledujúceho dňa, teda od 01.03.2022, c) sumy 39,09 eur ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pričom tieto náklady boli vynaložené v súvislosti so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, ku ktorej žalovaný zaujal negatívne stanovisko. Pre posúdenie nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody (§ 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.) prichádza do úvahy použitie ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (R 26/2000), d) náhrady trov konania v rozsahu 100% proti žalovanému. Žalobca navrhol, aby súd za účelom doplnenia dokazovania zabezpečil z mesta Žilina spisy č. G./H. I. G./H. týkajúce sa správnych konaní o uložení pokuty.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, zastáva názor, že nie sú splnené zákonné predpoklady v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a preto žalovaný žalobu odmieta. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 10.10.2011 sp. zn. 5Rks 2/2011: „v konaní o správnom delikte rovnako ako pri prejednávaní priestupku vystupuje obec v úlohe správneho orgánu (nie samosprávneho orgánu), tzn., že v konaní o správnom delikte má postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy.“ V odôvodnení rozhodnutia sa okrem iného uvádza, že „ust. § 2 zákona č. 416/2001 Z.z. obsahuje pôsobnosti, ktoré na jednotlivých úsekoch štátnej správy prechádzajú na obce, pričom zo systematického a logického výkladu tohto ustanovenia, ako aj z účelu zákona je nesporné, že pri rozhodovaní v sankčných veciach musí ísť o prenesený výkon štátnej správy.“ V prvom rade sa žalovaný nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že mesto Žilina prekročilo svoju právomoc, a teda takéto tvrdenia považuje za irelevantné. Žalovaný sa nestotožňuje ani s tvrdením žalobcu, že zodpovednosť štátu je absolútna. Preto si dovoľuje upriamiť pozornosť na čl. 46 Ústavy Slovenskej

republiky. V súvislosti s absolútnou objektívnou zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je potrebné si uvedomiť, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, čo konštatoval Ústavný súd SR, a teda v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Ústavný súd SR ďalej zdôraznil, že podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práv uvedených v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú, teda, že podmienky a podrobnosti ustanovuje zákon (uznesenie Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2008 sp. zn. II. ÚS 467/2008). Totožný záver v konečnom dôsledku vyplýva aj z čl. 36 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Zákonodarca je oprávnený ustanoviť podmienky, za ktorých možno dôvodne uplatňovať právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu. Pokiaľ zákonom stanovené podmienky, teda stanovené zákonom č. 514/2003 Z.z., nie sú splnené, prípadnej žalobe o náhradu škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci nie je možné vyhovieť. Hmotnoprávnymi predpokladmi zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci v danom prípade sú: a) protiprávny úkon (nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup), b) škoda, c) príčinná súvislosť. Pre vznik zodpovednosti za škodu musia byť kumulatívne splnené všetky uvedené predpoklady pod písmenami a) až c). Nepostačuje teda iba existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, je súčasne potrebné preukázať vznik a existenciu škody, ako aj jej výšku a v neposlednom rade aj existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a škodou. Žalovaný zastáva názor, že nie sú splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, nakoľko žalobca sa domáha náhrady škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom mesta Žilina a jeho nezákonným rozhodnutím, pričom za nesprávny úradný postup považuje „nesprávne vyhodnotenie porušenia povinnosti držiteľa vozidla“ a za nezákonné rozhodnutie vydanie rozkazov. Predmetné rozkazy boli napadnuté odporom, a teda nenadobudli právoplatnosť, a preto nie sú v zmysle § 13 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 6 ods. 1 cit. zákona nezákonnými rozhodnutiami, zakladajúcimi nárok na náhradu škody. V konečnom dôsledku treba zdôrazniť skutočnosť, že samotné rozkazy dokonca ani neboli zrušené pre „nezákonnosť“. Za nezákonné rozhodnutie sa považuje len právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, čo nie je tento prípad. Rozhodnutia nenadobudli právoplatnosť, nakoľko došlo k ich zrušeniu na základe riadneho opravného prostriedku, čo znamená, že v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. existencia nezákonného rozhodnutia nebola žalobcom preukázaná. Žalovaný si v tejto súvislosti dovoľí poukázať aj na rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5C/63/2020-175 zo dňa 16.08.2021, bod 27., cit: „za nezákonné rozhodnutie sa považuje iba rozhodnutie, ktoré bolo právoplatné a následne zrušené z dôvodu jeho nezákonnosti. Pritom za nezákonné nie je možné považovať rozhodnutie, ktoré bolo ako nezákonné zrušené v dôsledku riadneho opravného prostriedku. Kritéria pre určenie rozsahu náhrady škody sú obsiahnuté v § 17 a nasl. cit. zákona s tým, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk a iba výnimočne aj nemajetková ujma v peniazoch, ak ju nemožno uspokojiť inak a samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Je pritom nevyhnutné, aby boli jednoznačne preukázané všetky zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody vyžadujúce, či už existenciu nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo už právoplatné a následne zrušené, prípadne existenciu nesprávneho úradného postupu vyplývajúceho z podmienok zakotvených v § 9 ods. 2 cit. zákona. K otázke nesprávneho úradného postupu judikatúra (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 126/2009, 3 Cdo 220/2010 alebo 6MCdo 11/2010) spočíva na názore, že „ak orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia; prípadné nesprávnosti, či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavujú práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti za škodu môžu byť hodnotené v zmysle ustanovení upravujúcich nezákonné rozhodnutie. Za nesprávny úradný postup teda nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho, je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne, že malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností.“ Nesprávny úradný postup ani nebol konštatovaný orgánom oprávneným na preskúmanie úradného postupu, teda je nespochybniteľné, že ani tento predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu nebol naplnený. Na základe uvedeného žalovaný zastáva názor, že žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ani existenciu nesprávneho úradného postupu, a teda nedošlo ku kumulatívne splneniu hmotnoprávných podmienok vyžadovaných zákonom č. 514/2003 Z.z. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 377,92 eur, ktorá spočívala v nákladoch za právnu pomoc advokáta v správnom konaní vedenom mestom Žilina. Žalovaný poukazuje na fakt, že ide o

trovy konania v správnom konaní, kde Správny poriadok neukladá povinnosť účastníkovi konania zvoliť si na konanie právneho zástupcu. Ide o dobrovoľné rozhodnutie účastníka konania a nie o povinnosť. Preto ak žalobcovi nejaké trovy v predmetnom správnom konaní vznikli, znáša tieto podľa § 31 ods. 1 Správneho poriadku sám žalobca. Okrem uvedených skutočností sa žalobca domáha náhrady škody, ktorej výška nie je ani v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. V konaní o správnom delikte je hodnota veci vyjadriteľná v peniazoch (výška uloženej pokuty). Zároveň však platí, že podľa § 12 cit. vyhlášky: „pri zastupovaní v konaní o priestupkoch je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna dvadsaťštvrtina výpočtového základu.“ Dokonca žalovaný ďalej poukazuje na skutočnosť, že žalobca nárokovanú škodu relevantnými dokladmi vonkoncom nepreukázal, keď ani k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a dokonca ani k žalobe nepriložil žiadne doklady, ktoré by preukazovali, že skutočne došlo k zmenšeniu jeho majetku, prípadne zníženiu jeho majetkových hodnôt o nárokovanú sumu, a teda žalovaný namietla nepredloženie riadnych listinných dôkazov, ktoré by žalobcom uplatnenú náhradu škody hodnoverne aj preukazovali. Žalovaný má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnej škody. Žalobca sa žalobou domáha aj nahraďiť sumu 39,09 eur ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka v súvislosti so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaný jednoznačne odmieta tento nárok žalobcu. Ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. posledná veta, cit.: „súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.“ Zákon č. 514/2003 Z.z. je zákonom špeciálnym voči Občianskemu zákonníku, nakoľko vychádzajúc z právneho princípu Lex specialis derogat legi generali, ak existuje rozpor medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov, prednosť má špeciálny právny predpis oproti všeobecnému. Inými slovami, pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom. Lex specialis neruší platnosť lex generalis, iba vylučuje jeho aplikáciu. Toto pravidlo sa uplatní, len pokiaľ ide o dva právne predpisy rovnakej právnej sily a túto podmienku Občiansky zákonník, ako aj zákon č. 514/2003 Z.z. spĺňajú. Z uvedeného vyplýva, že v prípadoch, kedy žalobca zakladá svoj nárok na náhradu škody titulom zákona č. 514/2003 Z.z., je potrebné v zmysle zásady lex specialis derogat legi generali aplikovať na civilné sporové konanie podmienky stanovené zákonom č. 514/2003 Z.z. Špeciálny zákon č. 514/2003 Z.z. má vlastnú právnu úpravu, a preto nie je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zákon č. 514/2003 Z.z. jasne formuloval uvedenú vetu, ktorá nepotrebuje ďalší výklad, nakoľko je presná, zrozumiteľná a jednoznačná. Zákonodarca v § 16 ods. 1 a 2 žiadateľovi o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v prípade nejasností podáva konkrétne poučenie, dokonca výzva príslušného orgánu umožňuje opravu a doplnenie žiadosti žiadateľom o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Teda nie je potrebné, aby žiadateľ musel využiť služby advokáta, nakoľko prípade nesprávne podanej predmetnej žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody bude poučený o náprave priamo príslušným orgánom. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne vyplýva, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie všetkých zákonných hmotnoprávnych predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a teda žalovaný uplatnený nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva, navrhujú žalobu zamietnuť.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že zotrúva na podanej žalobe, túto považuje za dôvodnú, pričom námietky žalovaného považuje za nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho posúdenia veci. Nie je dôvodná výtku žalovaného týkajúca sa pasívnej legitímácie, teda že žalovaným by malo byť Mesto Žilina. Je pravdou, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku najskôr na mesto Žilina, avšak mesto Žilina oznámením zo dňa 16.12.2021 oznámilo žalobcovi, že žiadosť bola postúpená príslušnému orgánu a to Ministerstvu vnútra SR (žalovaný). Žalovaný následne zaslal odpoveď k žiadosti, v ktorej namietal uplatnený nárok. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že podľa ust. § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. platí, že ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Citované ustanovenie upravuje postup, ako má štátny orgán povinnosť sa zachovať, keď po posúdení žiadosti dospeje k záver, že nie je príslušný na prejednanie podanej žiadosti. Tým, že žalovaný postúpená žiadosť z mesta Žilina prijal a na túto aj vecne reagoval, dal tým jasne najavo, že sa „cíti“ byť príslušným na prejednanie žiadosti žalobcu. Namietanie nedostatku legitímácie až v konaní pred súdom sa javí ako účelová obrana, v snahe vyhnúť sa náhrade škody. Žalovaný mal totiž povinnosť žiadosť postúpiť na iný orgán, ak by dospel k záveru, že nie je príslušný žiadosť prejednať, čo ale žalovaný neurobil. Súčasne žalobca dáva do pozornosti súdnu prax Najvyššieho súdu SR (na ktorú okrem iného poukazuje aj žalovaný), že v konaní o správnom delikte rovnako ako pri prejednávaní priestupku vystupuje obec v úlohe správneho orgánu

(nie samosprávneho orgánu), tzn. že v konaní o správnom delikte má postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy, preto o odvolaní proti jej rozhodnutiu rozhoduje príslušný orgán štátnej správy (R 88/2012). V tejto súvislosti je bez právneho významu, že mesto Žilina vydalo a následne aj zrušilo rozkazy o uložení pokuty, pretože mesto Žilina od počiatku konalo v rámci preneseného výkonu štátnej správy, teda vykonávalo úlohy štátu, nie samosprávy. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP je právna istota stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Žalobca preto dôvodne podal žalobu práve proti žalovanému, nakoľko týmto spôsobom sa vyvíja aj ustálená súdna prax. Čo sa týka dôvodnosti samotného nároku, teda je daný v plnom rozsahu. Zo zákona o cestnej premávke (ust. § 6 písm. a), ust. § 59 ods. 3 a ust. § 137a), zákona o obecnej polícii (najmä ust. § 3 ods. 1 písm. f) a ust. § 7 písm. a) je celkom nepochybné, že mestská polícia nie je oprávnená ani len objasňovať správny delikt, ktorý mal byť spáchaný tým, že držiteľ vozidla nezabezpečil, aby bolo dodržiavané ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke. Rovnako tak mesto Žilina (ani žiadne iné mesto, ktoré má zriadenú mestskú políciu), nie je oprávnené vydať rozkaz o uložení pokuty za správny delikt držiteľovi vozidla, ak sa s jeho vozidlom poruší ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke. Podrobne to žalobca opísal v žalobe a na jeho argumentáciu odkazuje. Súčasne žalovaný neuvádza odlišný výklad, neuvádza, v čom má byť výklad žalobcu nesprávny alebo ako sa vôbec dopracoval k tomu, že mestská polícia (mesto) môže ukladať pokuty držiteľovi vozidla, ak sa s jeho vozidlom poruší povinnosť podľa ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke. Napokon žalobca už pred Mestom Žilina uviedol, že povinnosť podľa ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke nebola vôbec porušená, k čomu sa žalovaný opäť žiadnym spôsobom nevyjadruje. Práve z uvedených dôvodov (ako aj ďalších dôvodov, ktoré žalobca uviedol v odpore proti rozkazom o uložení pokuty) boli rozkazy zrušené pre nesprávne/neúplné vyhodnotené porušenie pravidiel cestnej premávky. Je tak bez pochybností preukázané, že mesto Žilina, ktoré konalo v rámci preneseného výkonu štátnej správy, postupovalo nesprávne, čo napokon samotné mesto potvrdilo, lebo bolo nútené zrušiť uložené pokuty. V tejto veci nejde ani o rozhodnutie podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pod ktorý sa žalovaný snaží spor dostať. Žalovaný totiž (ne)vedome opomína fakt, že mesto Žilina nemalo právomoc na vydanie rozkazov o uložení pokuty, pretože zákon o cestnej premávke neumožňoval mestu sankcionovať držiteľa vozidla za porušenie povinnosti podľa ust. § 59 ods. 3 zákona o cestnej premávke (ktorá povinnosť napokon v prípade žalobcu porušená nebola). Preto je potrebné na vec aplikovať ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Rozkazy o pokute teda nemuseli byť ani zrušené a podmienka nezákonného rozhodnutia by bola splnená. Fakt, že rozkazy boli zrušené je len dôkazom toho, že predmetné rozhodnutie nemalo byť vôbec vydané pre neexistenciu dôvodov a nedostatok právomoci mesta Žilina. Námietky žalovaného týkajúce sa neprávoplatnosti rozkazov a toho, že neboli zrušené, sú tak mimo merita veci, lebo žalobca od počiatku odvodzuje nedostatky v postupe a rozhodnutí mesta Žilina v celkom odlišnom smere. Žalobca uvádza, že zákon č. 514/2003 Z.z. slúži práve na to, aby sa nahradila poškodeným osobám škoda, ktorá vznikne pri nesprávnom úradnom postupe alebo nezákonnom rozhodnutí. Ak by mohli správne orgány, či mestá a obce, ktoré majú zriadenú mestskú políciu, ukladať pokuty za porušenia povinností, ako sa im to hodí, potom by sa popieral zmysel a účel zákona č. 514/2003 Z.z., ak by takáto škoda nemala byť nahrádzaná. Je predsa povinnosťou správneho orgánu presne a úplne zistiť skutkový stav a až potom vydať rozhodnutie. Žalobca považuje za neprípustné, aby bola táto činnosť (zisťovanie skutkového stavu) prenášaná na držiteľov vozidla tým, že mesto bez ďalšieho vydá pokutu za správny delikt, a držiteľ vozidla je tak nútený predkladať dôkazy a informácie o skutkovom stave. Následne mesto zruší rozkazy pre vlastné pochybenie. Mestá aj obce majú k dispozícii prostriedky, ako skutkový stav zistiť (napr. ust. § 10 ods. 1 zákona o obecnej polícii, kedy príslušníci mestskej polície mohli od držiteľa vozidla požadovať informácie o údajnom priestupku). V nadväznosti na uvedené je celkom irelevantné aj rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 5C/63/2020, na ktoré žalovaný poukazuje. Navyše ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré nemožno považovať za ustálenú súdnu prax, ani názor v ňom prezentovaný nepredstavuje precedens, ktorý by sa mal rešpektovať aj na iných súdoch. Žalobca takisto tvrdí, že mesto Žilina nesprávne postupovalo, keď vôbec vydalo rozkazy o uložení pokuty, pretože prejednávali správny delikt, na ktorého prejednanie absentuje právomoc mesta/obce. Fakt, že tento postup mesta Žilina bol nesprávny, deklarujú rozhodnutia o zastavení konania, ktoré boli zastavené práve pre pochybenie mesta Žilina. V demokratickom a právnom štáte nemôže existovať stav, kedy štátne orgány nesprávne alebo neúplne vyhodnotia podmienky pre uloženie pokuty bez toho, aby za tento nesprávny stav niesli zodpovednosť, ak poškodeným osobám preukázateľne

vzniká škoda (už len tým, že musia vynakladať finančné prostriedky na obhajobu pre nezákonnú činnosť). Na túto situáciu opäť nemožno aplikovať ust. § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., na ktorý poukazuje žalovaný, lebo predmetné ustanovenie dopadá na prípady prietahov a nečinnosti, nie pri akomkoľvek nesprávnom úradnom postupe. Súčasne žalovaný zvýrazňuje časť ustanovenia, ktorý sa týka postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka PZ, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy, teda vôbec nedopadá na túto vec. Žalovaný teda neuviedol žiadne relevantné argumenty (iba odkazuje na ust. zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré na vec nemožno ani aplikovať), ktoré by dôvodnosť nároku akokoľvek spochybňovali. Čo sa týka výšky škody, táto je uplatnená správne a žalobca má na ňu zákonný nárok. Tvrdenie, že správny poriadok neukladá povinnosť účastníka konania, aby bol zastúpený advokátom, je nenáležitá. Právo na právnu pomoc má svoj základ v Ústave SR (čl. 46 ods. 1), preto nemožno nikomu upierať jeho práva iba preto, že využil Ústavou garantovanú možnosť. Nie je podstatné ani ust. § 31 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého účastník konania znáša svoje trovy sám. Žalobca si totiž svoje trovy v konaní o správnom delikte aj znášal sám, čo nevylučuje žiadať náhradu škody od zodpovedného štátneho orgánu, ktorý spôsobil existenciu týchto trov. Žiadny zákon nepozná také obmedzenie práv fyzických a právnických osôb, podľa ktorého by tieto osoby nemohli žiadať ako náhradu škody trovy konania vzniknuté v správnom konaní, ak tieto vznikli nesprávnym a nezákonným postupom štátneho orgánu. Napokon ust. § 31 ods. 1 Správneho poriadku nijako nevylučuje povinnosť štátu nahradiť škodu, ak účastníkovi správneho konania v tomto konaní vznikne v dôsledku nesprávneho postupu a nezákonného rozhodnutia. Podľa správneho poriadku si účastník konania znáša trovy sám a ust. § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. do náhrady škody zahŕňa účelne vynaložené trovy konania. Medzi ustanoveniami je tak logická súvislosť a trovy účastníka vynaložené v správnom konaní môžu byť súčasťou náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca analogicky poukazuje na právnu úpravu Trestného poriadku. Ani Trestný poriadok nepozná povinnú obhajobu v každom trestnom stíhaní, napriek tomu by mal obžalovaný, ktorý by bol oslobodený spod obžaloby pre nesprávny úradný postup alebo zákonné rozhodnutie, nárok na náhradu škody, ktorá okrem iného spočíva aj v nákladoch na právne zastupovanie. Trestný poriadok tiež nepozná inštitút náhrady trov obhajoby, napriek tomu by obžalovanému patrili ako náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., aby by boli splnené aj ostatné podmienky. Žalobca teda sumarizuje, že pokiaľ aj právna úprava osobitného zákona neupravuje inštitút náhrady trov konania, nárok na náhradu škody zahŕňajúcej aj tieto trovy tým nie je nijak dotknutý, nakoľko to vyplýva z ust. § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. Náhrada účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli, sú ex lege súčasťou náhrady škody podľa uvedeného zákona. Nie je preto možné zamieňať si povinnosť nahradiť trovy s povinnosťou nahradiť škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Výklad prezentovaný žalovaným by tak bol do istej miery diskriminačný pre osoby, ktorým bola spôsobená škoda v správnom konaní, lebo by sa náhrada škody v časti účelne vynaložených nákladov na právne zastúpenie nemohli nikdy domáhať, hoci účelom zákona č. 514/2003 Z.z. je náhrada škody pre fyzické a právnické osoby, ktorá im vznikla postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu, bez ohľadu na to, či sa jednalo o trestné, priestupkové alebo iné administratívne konanie, či civilné sporové alebo mimosporové konanie. Žalobca nie je právnická osoba zriadená za účelom poskytovania právnych služieb, ani osoby v jej mene konajúce nemajú právnické vzdelanie. Preto zastúpenie advokátom nemôže byť žalobcovi na ujmu, pretože ide o realizáciu ústavného práva. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 412/2012 Z.z., ktorým sa doplnil zákon č. 514/2003 Z. z. platí, že v prípade trov právneho zastupovania sa spresňuje, že výška náhrady sa určí ako tarifná odmena podľa vyhlášky upravujúcej odmenu a náhradu advokátov za poskytovanie právnych služieb. V takýchto prípadoch nebude rozhodujúce, aký spôsob odmeny bol dohodnutý medzi právnym zástupcom a poškodeným, a teda ani akú čiastku poškodený v tejto súvislosti skutočne vynaložil. Aj v tomto prípade má štát nahrádzať účelne vynaložené náklady. Ak si poškodený dohodne vyššiu ako tarifnú odmenu, musí si byť vedomý, že sa sám pričínal o navýšenie jeho nákladov a úhradu zvýšených nákladov nemusí znášať štát. Rovnako nie je napr. možné za účelne vynaložené náklady považovať, ak by si poškodený zvolil súčasne viacerých právnych zástupcov. Celkom irelevantné sú úvahy žalovaného o tom, že výška škody nie je vypočítaná v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z., ktorý sa nesprávne domnieva, že škoda mala byť počítaná v súlade s ust. § 12 ods. 2 vyhlášky. Nie je zrejmé, aké priestupky mal žalovaný na mysli, pretože voči žalobcovi boli vedené konania o správnom delikte držiteľa vozidla. V tom prípade sa aplikuje ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Nie sú správne ani úvahy žalovaného o tom, že žalobca nemal predložiť listiny (zrejme mal na mysli faktúry od advokáta), ktorými by preukázal výšku spôsobenej škody. Práve s odkazom na dôvodovú správu k zákonu č. 412/2012 Z.z. a výslovné znenie ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je rozhodujúce, akú odmenu si dohodol advokát a klient, pretože sa vždy bude postupovať podľa vyhlášky o odmenách advokátov. Tým sa zohľadňujú rozpočtové možnosti štátu. Žalovaný pritom nijak nespochybnil vykonanie potrebných úkonov zo strany právneho

zástupcu žalobcu v konaniach o správnom delikte (v každom konaní prevzatie a príprava veci a podanie vo veci samej), pričom jednoduchým vynásobením počtu úkonov a odmeny advokáta za jeden úkon možno dospieť k záveru o výške spôsobenej škody. Tieto výdavky boli pritom účelné, pretože právny zástupca žalobcu vykonal iba nevyhnutné úkony smerujúce k ochrane práv žalobcu, pričom finančné prostriedky na advokáta boli vynaložené práve v dôsledku nesprávnej činnosti mesta Žilina, t.j. nebyť nezákonného postupu a rozhodnutia, žalobca by o pomoc advokáta nikdy nežiadal. Jediná príčina, ktorá vyvolala potrebu vynaloženie nákladov na advokáta, bolo práve nezákonné rozhodnutie a postupovanie mesta Žilina. Nesprávny výklad žalovaný prezentuje aj v bode 6 vyjadrenia, pretože žalobca si sumu vo výške 39,09 eur neuplatňuje ako trovy konania, ale ako príslušenstvo pohľadávky. Medzi týmito inštitútmi je zásadný rozdiel a žalobca už v žalobe poukázal na to, že aj podľa súdnej praxe je možné tieto náklady na predbežné prerokovanie uplatňovať ako príslušenstvo pohľadávky. Žiadny rozpor medzi zákonom č. 514/2003 Z.z. a Občianskym zákonníkom v tomto smere neexistuje, preto niet dôvodu na aplikáciu pravidla *lex specialis derogat legi generali*. Žalobca zdôrazňuje, že Občiansky zákonník hovorí o príslušenstve pohľadávky (o trovách konania hovoriť ani nemôže, pretože nejde o procesný predpis) a ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o trovách konania. Argumentácia žalovaného o tom, že nie je potreba využiť advokáta pri podaní žiadosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je namieste, lebo potom by súdy nemohli ani nahrádzať trovy konania stranám sporu, ktoré sú zastúpené advokátom, lebo veď väčšina civilných konaní nevyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom a súd predsa poučuje strany sporu o ich procesných právach, takže advokátov vlastne nie je treba a žiadne náklady nie je treba nahrádzať. Tieto úvahy vyznievajú úsmevne. Žalobca opakovane zdôrazňuje, právo na právnu pomoc je garantované Ústavou SR a nikto nesmie byť znevýhodňovaný preto, že toto právo využije. Vzhľadom na to, že žalovaný nepredniesol jediný argument a nepredložil jediný dôkaz, ktorý by dôvodnosť nároku žalobcu čo i len čiastočne spochybňoval, žalobca žiada súd, aby jeho žalobe vyhovel.

5. Žalovaný následne vo vyjadrení uviedol, že v plnom rozsahu zotrúva na svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 30.06.2022. Žalovaný sa s argumentáciou žalobcu nestotožňuje, nakoľko tvrdenia žalobcu považuje za nesmerodajné pre toto súdne konanie, a teda irelevantné. Žalobca v replike uvádza, cit.: „nie je dôvodná výtku žalovaného týkajúca sa pasívnej legitímácie, teda, že žalovaným by malo byť mesto Žilina.“ Mesto Žilina nie je pasívne vecne legitímovaným v tomto súdnom spore, ale pasívne vecne legitímovaným v tomto súdnom spore nie je ani Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nespochybňovalo, teda nenamietalo nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ktorým je jednoznačne štát - Slovenská republika, ktorú však procesne zastupuje príslušný orgán. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré bolo žalobcom označené ako orgán, ktorý má zastupovať Slovenskú republiku v tomto súdnom spore, vznieslo námietku nedostatku procesnej spôsobilosti konať pred súdom v tejto právnej veci a to z dôvodu, že žaloba o náhradu škody sa odvíja od rozkazov o uložení pokuty za správny delikt, o ktorých v rámci preneseného výkonu štátnej správy konalo mesto Žilina, a teda Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nijakým spôsobom v tejto právnej veci neparticipovalo. Žalobca si mylí uvedené právne pojmy, ktoré sa významovo od seba odlišujú. Žalobca vo svojej replike ďalej spochybňuje konanie mesta Žilina, ktoré predmetné rozkazy o uložení pokuty za správny delikt následne rozhodnutiami zrušil. Žalovaný zastáva názor, že mesto Žilina bolo plne oprávnené zrušiť predmetné rozkazy o uložení pokuty za správny delikt v rámci autoremedúry, t.j. opravy vlastného rozhodnutia ako prvostupňového správneho orgánu. Autoremedúra nie je sama o sebe opravným prostriedkom, je to len osobitný spôsob vybavenia odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Správny orgán ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže o odvolaní rozhodnúť, ak odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie a ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka ako odvolateľa, alebo ak s tým ostatní účastníci súhlasia. Žalobca následne tvrdí, že mestská polícia nie je oprávnená ani len objasňovať správny delikt a rovnako tak mesto Žilina nie je oprávnené vydať rozkaz o uložení pokuty za správny delikt, ak sa s jeho vozidlom poruší povinnosť podľa ust. § 59 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. S týmto názorom žalobcu nie je vôbec možné súhlasiť. Žalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10.10.2011 sp. zn. 5Rks 2/2011: „v konaní o správnom delikte rovnako ako pri prejednávaní priestupku vystupuje obec v úlohe správneho orgánu (nie samosprávneho orgánu), tzn., že v konaní o správnom delikte má postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy.“ V odôvodnení rozhodnutia sa okrem iného uvádza, že „ust. § 2 zákona č. 416/2001 Z.z. obsahuje pôsobnosti, ktoré na jednotlivých úsekoch štátnej správy prechádzajú na obce, pričom zo systematického a logického výkladu tohto ustanovenia, ako aj z účelu zákona je nesporné, že pri rozhodovaní v sankčných veciach musí ísť o prenesený výkon štátnej správy.“ Už samotný význam slov tohto inštitútu svedčí o tom, že sa výkon štátnej správy prenáša na mesto, a teda v tomto prípade na mestskú políciu, vrátane všetkých práv a povinností, ktoré s tým súvisia.

Z uvedeného vyplýva, že je legitímne, že mestská polícia ukladá aj pokuty. Žalovaný sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že mesto Žilina nemalo právomoc na vydanie predmetných rozkazov o uložení pokuty, a teda tvrdenie žalobcu o aplikácii ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je irelevantným tvrdením. Žalobca upodozrieva žalovaného z akejsi pasivity, tvrdiac, že žalovaný neuvádza v čom má byť výklad žalobcu nesprávny alebo ako sa vôbec dopracoval k tomu, že mestská polícia môže ukladať pokuty držiteľovi vozidla, ak sa s jeho vozidlom poruší povinnosť podľa ust. § 59 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Žalovaný musí pripomenúť, že toto konanie je konaním o náhradu škody, a že žaloba žalobcu bola na súde podaná v zmysle ust. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu a na úspech tejto žaloby musí žalobca preukázať svoje tvrdenia o tom, že v tomto prípade boli kumulatívne splnené všetky hmotnoprávne predpoklady. K tomu doposiaľ podľa žalovaného nedošlo. Žalovaný tvrdí, že v tomto prípade neexistuje žiadne nezákonné rozhodnutie, ani nedošlo k nesprávne úradnému postupu. V rámci procesnej obrany žalovaný poukazuje na ust. § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok): „rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.“ Od rozhodnutí, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi, treba odlišovať rozhodnutia, ktoré právna teória nazýva vecne nesprávnymi rozhodnutiami. Možno sa s nimi stretnúť v prípade, ak správny orgán rozhoduje na základe voľnej úvahy. Vecne nesprávne rozhodnutie nie je rozhodnutím nezákonným, ale rozhodnutím, ktoré je z hľadiska správnym orgánom zvolenej zákonnej alternatívy riešenia veci - neefektívne, nehumánne, nekoncepčné nespravodlivé atď. Také rozhodnutie nemôže byť zmenené alebo zrušené na podnet správneho orgánu; môže ho z vlastnej vôle napadnúť len účastník konania, ale len dovtedy, kým nenadobudne právoplatnosť (autor Tóthová K.: Štátna správa, samospráva, občan/vzájomné práva a povinnosti pri rozhodovaní, Bratislava: Práca, 1991, 95 s. J. XX-XXXX-XXX-X). Žalovaný zastáva názor, že podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie sú splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, nakoľko žalobca sa domáha náhrady škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom mesta Žilina a jeho nezákonným rozhodnutím, pričom za nesprávny úradný postup považuje „nesprávne vyhodnotenie porušenia povinnosti držiteľa vozidla“ a za nezákonné rozhodnutie vydanie rozkazov. Predmetné rozkazy o uložení pokuty za správny delikt boli napadnuté odporom, a teda nenadobudli právoplatnosť, a preto nie sú v zmysle § 13 v spojení s § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nezákonnými rozhodnutiami, zakladajúcimi nárok na náhradu škody. V konečnom dôsledku treba zdôrazniť skutočnosť, že samotné rozkazy dokonca ani neboli zrušené pre „nezákonnosť“. Za nezákonné rozhodnutie sa považuje len právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, čo nie je tento prípad. Rozhodnutia nenadobudli právoplatnosť, nakoľko došlo k ich zrušeniu na základe riadneho opravného prostriedku, čo znamená, že v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona existencia nezákonného rozhodnutia nebola žalobcom preukázaná. Žalovaný rozporuje tvrdenie žalobcu o existencii nezákonného rozhodnutia, ako jedného zo základných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. V tejto právnej veci je dôležité opätovne poukázať na znenie ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.: „ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu“. Na základe uvedeného ust. zákona nie je možné poprieť fakt, že v tomto prípade nedošlo k zrušeniu a ani k zmeneniu právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe poukázal na rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5C/63/2020-175 zo dňa 16.08.2021, bod 27., kde sa príslušný súd i napriek tomu, že predmet sporu bol iný, podstata (princíp) zákonnosti/nezákonnosti rozhodnutí vyplývajúca z pravidiel zákona č. 514/2003 Z.z. je rovnaká. Zároveň žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/92/2019 zo dňa 14.05.2020, ktorým bola potvrdená správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadom zákonnosti/nezákonnosti rozhodnutia. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na fakt, že právny systém Slovenskej republiky sa radí do skupiny kontinentálneho európskeho práva, ktorého hlavným znakom je právo písané, ktoré vzniká ako výsledok legislatívnej činnosti príslušných ústavných orgánov daného štátu. Vo väčšine krajín patriacich do kontinentálneho systému sa vylučuje sudcovská tvorba práva, respektíve akékoľvek iné právo. Iba v niektorých prípadoch sa pripúšťa obyčajové právo, ktoré je kompatibilné s akýmkoľvek iným právom. Charakteristické pre systém kontinentálneho európskeho práva je to, že je to systém prioritne práva písaného - lex scripta, vo vzťahu ku ktorému sú eventuálne iné pramene práva iba prameňmi subsidiárnymi. Podstatou kontinentálneho právneho systému a spoločným menovateľom pre všetky subsystemy kontinentálneho práva je súkromné právo, respektíve občianske právo v kódexovej forme. V štátoch s kontinentálnym európskym systémom je zákon vo svojej podstate prvotným a možno

povedať aj základným a azda výlučným prameňom práva, zákon má písanú formu - je to písané právo, právo legislatívne. Teda aj v právnom systéme Slovenskej republiky, sa berie za základ riešenia zákon. Na základe uvedeného žalovaný poukazuje na jednoznačnú skutočnosť, že ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. je jasne určené, kedy a za akých okolností by predmetné rozkazy o uložení pokuty za správny delikt boli nezákonnými rozhodnutiami, a preto na tento prípad nie je potrebné aplikovať judikáty vyšších súdov Slovenskej republiky, keďže pravidlo je jasne vymedzené zákonom. K otázke nesprávneho úradného postupu judikatúra spočíva na názore, že „ak orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti za škodu môžu byť hodnotené v zmysle ustanovení upravujúcich nezákonné rozhodnutie. Za nesprávny úradný postup teda nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho, je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne, že malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností.“ Nesprávny úradný postup ani nebol konštatovaný orgánom oprávneným na preskúmanie úradného postupu, teda je nespochybniteľné, že ani tento predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu nebol naplnený. Na základe uvedeného žalovaný zastáva názor, že žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ani existenciu nesprávneho úradného postupu, a teda nedošlo ku kumulatívne splneniu hmotnoprávných podmienok vyžadovaných zákonom č. 514/2003 Z.z. Na základe uvedeného nie je akceptovateľné ako z pohľadu správneho poriadku, tak z pohľadu špeciálneho zákona č. 514/2003 Z.z. tvrdenie žalobcu, jednak že mesto Žilina nemalo právomoc na vydanie predmetných rozkazov o uložení pokuty za správny delikt, a teda tvrdenie žalobcu o aplikácii ust. § 6 ods. 4 cit. zákona je v tomto prípade plne irelevantným tvrdením a jednak tvrdenie, že v tomto prípade došlo zo strany správneho orgánu k vydaniu nezákonných rozhodnutí, ako aj, že zo strany správneho orgánu malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu sú tvrdenia taktiež irelevantné. Žalovaný opätovne poukazuje na § 18 ods. 3 cit. zákona: „súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.“ Žalovaný opätovne poukazuje aj na § 31 ods. 1 zákona č. 71/1967 o správnom konaní: trovy konania, ktoré vznikli správne orgánu, znáša tento orgán. Trovy, ktoré v konaní vznikli, žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 377,92 eur, ktorá spočívala v nákladoch za právnu pomoc advokáta v správnom konaní vedenom mestom Žilina. Ide o trovy konania v správnom konaní, kde Správny poriadok neukladá povinnosť účastníkovi konania zvoliť si na konanie právneho zástupcu. Ide o dobrovoľné rozhodnutie účastníka konania a nie o povinnosť. Preto ak žalobcovi nejaké trovy v správnom konaní vznikli, znáša tieto podľa § 31 ods. 1 Správneho poriadku sám žalobca. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca nárokovanú škodu relevantnými dokladmi vonkoncom nepreukázal, keď ani k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a dokonca ani k žalobe nepriložil žiadne doklady, ktoré by preukazovali, že skutočne došlo k zmenšeniu jeho majetku, prípadne zníženiu jeho majetkových hodnôt o nárokovanú sumu, a teda žalovaný namieta nepredloženie riadnych listinných dôkazov, ktoré by žalobcom uplatnenú náhradu škody hodnoverne aj preukazovali. Žalovaný má za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnej škody. Žalobca sa žalobou domáha aj nahradiť sumu 39,09 eur ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka v súvislosti so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaný jednoznačne odmieta tento nárok žalobcu. Ust. § 18 ods. 3 cit. zákona posledná veta: súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Žalovaný už vo svojom vyjadrení k žalobe poukázal na prioritu uplatňovania ustanovení špeciálneho zákona pred ustanoveniami zákona všeobecného, na tvrdení ktorom zotrúva. Textácia ust. § 18 ods. 3 špeciálneho zákona č. 514/2003 Z.z. nesie v sebe vlastnú úpravu právnych vzťahov, ktorá jasne vyjadruje, že náhradu za vynaložené náklady súvisiace s podaním predbežného prerokovania nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom, nie je možné uplatniť na súde, nakoľko: a) v §17 a 18 zákona zákonodarca ustanovil spôsob a rozsah náhrady škody, z ktorých vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda, ušlý zisk a nemajetková ujma vyjadrená v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktorých súčasťou sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie. Keďže z ust. zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 tiež vyplýva, že nebolo povinnosťou žiadateľa pri uplatňovaní predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, aby bol zastupovaný advokátom, je nutné považovať finančné náklady spojené s podaním žiadosti o predbežné

prerokovanie nároku na náhradu škody za zbytočne nadštandardné. V prípade, ak sa stalo, že žiadateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá bola neúplná, tak príslušný orgán vyzval žiadateľa na doplnenie žiadosti, čo znamená, že žiadateľovi bolo zo strany príslušného orgánu odborne poradené a nebolo potrebné vyhľadávať z tohto titulu pomoc advokáta. Majú za to, že predbežné prerokovanie nie je viazané žiadnymi procesnými predpismi, a preto zastúpenie občana advokátom v tomto konaní sa nevyžaduje a nie je ani potrebné, b) náklady súvisiace so špeciálnym inštitútom predbežného prerokovania nároku na náhradu škody nemožno zahŕňať - stotožňovať s nárokom na náhradu škody, ktorá poškodenému vznikla v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu, alebo ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom, k účelu ktorého zákon č. 514/2003 Z.z. slúži. Žalobcom podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 07.12.2021 bola podaná už za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý vylučuje z náhrady škody náklady, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody s príslušným orgánom, pretože toto predbežné prerokovanie nároku má iba formálny charakter. Na základe uvedeného žalovaný musí opätovne zdôrazniť skutočnosť, že špeciálny zákon č. 514/2003 Z.z. má vlastnú právnu úpravu uvedenú v poslednej vete ust. § 18 ods. 3, a preto nie je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zákon č. 514/2003 Z.z. jasne formuloval uvedenú vetu, ktorá nepotrebuje ďalšieho výkladu, nakoľko je presná, zrozumiteľná a jednoznačná. Zákonodarca v § 16 ods. 1 a 2 žiadateľovi o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v prípade nejasností podáva konkrétne poučenie, dokonca výzva príslušného orgánu umožňuje opravu a doplnenie žiadosti žiadateľom o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Teda nie je potrebné, aby žiadateľ musel využiť služby advokáta, nakoľko v prípade nesprávne podanej predmetnej žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody bude poučený o náprave priamo príslušným orgánom. S poukazom na uvedené skutočnosti jednoznačne vyplýva, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie všetkých zákonných hmotnoprávných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a teda žalovaný uplatnený nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva, navrhuje žalobu zamietnúť.

6. Žalobca spolu s podaním zo dňa 05.06.2023 predložil výpisy z účtu. Uviedol, že výpis z účtu preukazuje zaplatenie odmeny za právne služby, ktorý omylom nebol pripojený k žalobe. Žalobca poukazuje na konštantnú judikatúru, na základe ktorej sa pri určení výšky náhrady škody, ktorá vznikla osobe tým, že musela vynaložiť určité finančné prostriedky na právne zastupovanie postupuje tak, že súd prizná len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 402/2015), bez ohľadu na to, koľko poškodený skutočne platil právnenému zástupcovi, na základe uvedeného žalobca žiada súd, aby žalobe vyhovel.

7. Žalovaný následne k vyjadreniu žalobcu uviedol, že mu bolo doručené na vedomie vyjadrenie žalobcu zo dňa 05.06.2023, ktorého prílohu tvoril výpis z účtu preukazujúci zaplatenie odmeny za právne služby, ktorý podľa tvrdenia strany žalobcu, omylom nemal byť pripojený k žalobe. Na základe výpisu z účtu (potvrdenie uskutočnenia prevodu) žalobca previedol zo svojho účtu na účet právneho zástupcu dňa 12.11.2021 sumu 160,-eur a následne dňa 07.12.2021 sumu 120,-eur, čo predstavuje sumu odmeny za právne služby spolu: 280,-eur. Žalobou si žalobca uplatňuje náhradu škody vo výške 377,92 eur (trovy právneho zastúpenia - odmena za zastupovanie), čo je v rozpore s reálnou výškou úhrady žalobcom, a teda uplatnený nárok na náhradu škody je navýšený o 97,92 eur v porovnaní s doloženými dôkaznými listinami - výpisom z účtu. Strana žalobcu odôvodňuje svoj nárok na náhradu škody, výšku sumy 377,92 eur poukázaním na judikatúru, konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 402/2015 zo dňa 28.04.2016. Podľa žalovaného uvedené rozhodnutie NS SR nie je aplikovateľné na tento prípad, nakoľko NS SR v predmetnom dovolacom konaní rozhodoval, či náhradu škody priznať v rozsahu zmluvnej odmeny (paušálnej odmeny) dohodnutej medzi advokátom a jeho klientom alebo na základe účelne vynaložených nákladov poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi za obhajobu a to nákladov v rozsahu tarifnej odmeny. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia NS SR sa konštatuje: „účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľko násobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú (tak je tomu aj v predmetnej veci). Východiskom, čo treba považovať za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby, môže byť už zmienené pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe,

sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene.“ V tejto právnej veci žalovaný nespochybňuje použitie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb na účely výpočtu náhrady škody, ktoré vznikli zastupovaním žalobcu právnym zástupcom, len nerozumie postupu právneho zástupcu žalobcu, ktorý žalobcovi vyúčtoval v sume 280,-eur a od žalovaného požaduje náhradu škody v sume 377,92 eur. Na základe uvedených skutočností žalovaný vznáša námietku nárokovanej výšky náhrady škody v sume 377,92 Eur, nakoľko predložený dôkaz - výpis z účtu preukazuje skutočnosť, že žalobca reálne na tento účel uhradil 280,-eur. To znamená, že rozdiel medzi nárokom na náhradu škody a reálnou platbou za poskytnuté služby právnym zástupcom suma 97,92 eur by predstavovala bezdôvodné obohatenie strany žalobcu na úkor Slovenskej republiky, ako žalovaného, na čo si žalovaný dovoľuje poukázať.

8. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 29.06.2023, na ktorom vec prejednal a rozhodol za prítomnosti zástupcu žalovaného. Právny zástupca žalobcu podaním zo dňa 05.06.2023 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, súhlasil s rozhodnutím vo veci v neprítomnosti žalobcu, právneho zástupcu žalobcu. Zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že čo sa týka veci samej, žalovaný sa pridrižiava všetkých svojich písomných vyjadrení. Majú za to, že sme sa zmienili ku každej náležitosti, ktorú žaloba obsahovala, žalobca žaluje žalovaného titulom zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Tak v prvom rade poukazujú na to, že tá najdôležitejšia vec z tohto zákona je, aby žalobca uniesol dôkazné bremeno, preukázal, že boli všetky hmotnoprávne podmienky, ktoré tento zákon vyžaduje splnené, že existujú, čiže je to protiprávny úkon, existencia škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a existenciou škody. Majú za to, že to nepreukázal, nakoľko jednoznačne tieto rozhodnutia mesta Žiliny boli zrušené ešte pred ich právoplatnosťou, čiže v zmysle zákona nemohlo ísť o nezákonné rozhodnutie a vonkoncom neboli zrušené tieto rozkazy z dôvodu nezákonnosti, čiže už s tým, že prvá podmienka nebola splnená a zákon vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých troch podmienok, majú za to, že vyjadrovať sa k ďalším dvom hmotnoprávnym podmienkam je bezpredmetné, a preto pridrižavajú sa obsahu ich vyjadrení a navrhujú, aby súd žalobu zamietol.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, celým spisovým materiálom a vec posúdil podľa nasledovných zákonných ustanovení:

10. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

11. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

12. Podľa článku 8 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP), strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

13. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

14. Podľa § 151 ods. 1 a 2 CSP: (1) Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. (2) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

15. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.), tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

16. Podľa § 2 cit. zákona, na účely tohto zákona a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je 1. štátny orgán, 2. orgán územnej samosprávy,

verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

17. Podľa § 3 ods. 1 a 2 cit. zákona: (1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. (2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

18. Podľa § 4 ods. 1 písm. d) cit. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu d) ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

19. Podľa § 4 ods. 3 cit. zákona, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

20. Podľa § 5 ods. 1 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

21. Podľa § 6 ods. 1 až 4 cit. zákona: (1) Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. (2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. (3) Ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. (4) Ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky.

22. Podľa § 9 ods. 1 cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

23. Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

24. Podľa § 18 ods. 1 až 3 cit. zákona: (1) Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. (2) Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. (3) Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené

hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

25. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

26. V sporovom konaní, ktoré sa začína podaním žaloby, je žalobca povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoje uplatňované právo, nárok a je jeho povinnosťou a v jeho záujme predložiť dôkazy, resp. ich označiť na preukázanie jeho tvrdení. Žalovaný ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú alebo znamenali, že právo (nárok) žalobcu nevzniklo, zaniklo, zmenilo sa, prípadne je tu iná prekážka pre jeho súdne uplatnenie. Tieto povinnosti tvrdenia sú základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravidla zaťažuje obe protistojače procesné strany. Dôkazné bremeno súvisí s dôkaznou povinnosťou, strany v spore sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená unesenie dôkazného bremena. Procesná strana môže splniť dôkaznú povinnosť, avšak ak ju splní len tak, že to nevedie k preukázaniu jej tvrdení, resp. splní ju bez náležitej procesnej pozornosti, dôkazné bremeno neunesla. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje tú stranu sporu, na ktorej spočívalo dôkazné bremeno a ktorá sa dostala do dôkaznej núdze, keďže neponúkla alebo nevedela ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti. Neobjasnené skutkové okolnosti sa považujú za nedokázané. Súd v sporovom konaní nemá povinnosť, ani právo upozorňovať strany sporu na nedostatočné dôkazy, prípadne chýbajúce dôkazy a navrhovať im predloženie takých dôkazov, ktoré dostatočne podporia ich tvrdenia. Takýto postup súdu by bol v rozpore nielen s ust. článku 8 CSP, ale aj so zásadou rovnosti strán sporu. V ust. § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. Pre úspech v sporovom konaní je nevyhnutné, aby strana sporu uniesla svoje dôkazné bremeno, t.j. dokázala pred súdom pravdivosť svojich tvrdení v relevantných hmotnoprávných skutočnostiach. Dôkazné bremeno zaťažuje tú stranu sporu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť, rozhodná podľa hmotného práva, stranou sporu tvrdená, bola aj v konaní preukázaná.

27. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplata náhrady škody vo výške 377,92 eur spolu s úrokom z omeškania podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a zaplata sumy 39,09 eur ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a to z titulu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu mesta Žilina pri vydaní rozkazov o uložení pokuty za správny delikt, domáhal sa náhrady škody, ktorá mala spočívať v trovách právneho zastúpenia vynaložených v správnom konaní pri zastupovaní žalobcu advokátom pred príslušným orgánom. Žalovaný v rámci procesnej obrany namietal uplatnený nárok žalobcu, nespochyboval pasívnu vecnú legitimáciu štátu (Slovenskej republiky), ale mal za to, že orgánom konajúcim v mene štátu nemá byť Ministerstvo vnútra SR, ale mesto Žilina. Žalovaný mal za to, že neexistuje žiadne nezákonné rozhodnutie, nedošlo k nesprávne úradnému postupu, nie sú splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, žalovaný rozporoval aj samotné trovy právneho zastúpenia, ich výšku, dôvodnosť.

28. Medzi stranami nebolo sporné, že mesto Žilina dňa 26.10.2021 vydalo dva rozkazy o uložení pokuty za správny delikt žalobcovi - pokutu vo výške 78,-eur (č. G./H., č. G./H.), že žalovaný podal odpor proti obom rozkazom o uložení pokuty prostredníctvom právneho zástupcu, že následne Mesto Žilina vydalo dňa 22.11.2021 dve rozhodnutia o zastavení konania o správnom delikte držiteľa vozidla (č. G./H., č. G./H.). Nesporným bolo, že žalobca podal žiadosť zo dňa 07.12.2021 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na mesto Žilina a to dňa 08.12.2021, že mesto Žilina postúpilo uvedenú žiadosť žalobcu ako poškodeného na Ministerstvo vnútra SR a to podaním zo dňa 16.12.2021, o čom upovedomilo žalobcu. Nesporným bolo, že Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 16.02.2022 zaslalo žalobcovi odpoveď, v ktorom okrem iného uviedlo, že žiadosť považuje za neopodstatnenú, nedošlo ku kumulatívne splneniu hmotnoprávných podmienok zodpovednosti štátu za škodu. Čo sa týka pasívnej vecnej legitimácie, nebolo sporným, že pasívne vecne legitimovaným v danom spore je štát (Slovenská republika), sporným medzi stranami bolo to, či orgánom konajúcim v mene štátu má byť Ministerstvo vnútra SR alebo mesto Žilina. Sporným medzi stranami bolo aj to, či sú kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný

postup, vznik škody a príčinná súvislosť. Sporným bol aj titul náhrady škody, teda či škoda mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, ktorá škoda má spočívať v trovách právneho zastúpenia - zastupovanie žalobcu advokátom v správnom konaní. Sporným boli aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Súd poukázal na to, že dôkazné bremeno má žalobca, aby preukázal, že sú kumulatívne splnené všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

29. V sporoch o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom pasívne vecne legitimovaným subjektom je štát (Slovenská republika). O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie nepôjde v tých prípadoch, keď žalobca v žalobe o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom síce označí za žalovaného štát, no uvedie iný orgán, ktorý má konať v mene štátu, ako by tomu malo byť podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z.z., pretože otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Je vecou súdu, aby si urobil záver o tom, ktorý orgán má v mene štátu konať v súlade s cit. zákonom. Súd poukazuje na to, že od 01.05.2021 vstúpila do platnosti novela zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Podľa § 139a ods. 7 zákona č. 8/2009 Z.z., držiteľovi vozidla, ktorý porušil povinnosť podľa § 6a písm. e), orgán Policajného zboru alebo obec uloží pokutu: a) 198,-eur, ak bola porušená povinnosť podľa § 25 ods. 1 písm. g) alebo bol porušený zákaz zastavenia a stáť na vyhradenom parkovacom mieste pre osobu so zdravotným postihnutím, b) 78,-eur, ak bola porušená iná povinnosť podľa § 6a písm. e), ako je uvedené v písmene a). Od 01.05.2021 bola rozšírená pôsobnosť obcí (miest) na prejednávanie niektorých správnych deliktov na úseku cestnej premávky. Obec (mestá) tak môžu od 01.05.2021 podľa ust. § 139a ods. 7 cit. zákona uložiť pokutu držiteľovi vozidla, ktorý poruší povinnosť podľa §6a písm. e) (ak bola porušená povinnosť podľa § 25 ods. 1 písm. g), ak bola porušená iná povinnosť podľa § 6a písm. e), ako je uvedené v písm. a). Mesto Žilina tak konalo v rámci preneseného výkonu štátnej správy. Aj žalovaný vo svojich vyjadreniach potvrdil, že obec (mesto Žilina) konalo v rámci preneseného výkonu štátnej správy. V danom spore orgánom konajúcim v mene štátu je Ministerstvo vnútra SR a to podľa § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu: ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu (týmto osobitným predpisom bol zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podal žiadosť zo dňa 07.12.2021 o predbežné prerokovanie nároku na mesto Žilina a to dňa 08.12.2021. Mesto Žilina dňa 16.12.2021 postúpilo žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku Ministerstvu vnútra SR (v postúpení žiadosti mesto Žilina poukázalo na ust. § 4 ods. 1 písm. d), ust. § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.), o čom následne upovedomilo žalobcu listom zo dňa 16.12.2021, v ktorom Mesto Žilina uviedlo, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola postúpená príslušnému orgánu - Ministerstvu vnútra SR. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15 ods. 2) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 16.02.2022 zaslalo žalobcovi odpoveď, kde okrem iného uviedlo, že existenciu nezákonného rozhodnutia, existenciu nesprávneho úradného postupu žiadateľ nepreukázal, nedošlo k naplneniu podmienok zodpovednosti štátu za škodu a jeho žiadosť považujú za neopodstatnenú (následne žalobca podal žalobu na súd s poukazom na ust. § 16 ods. 4 cit. zákona). Keďže v danom spore ide o prenesený výkon štátnej správy, nie je možné aplikovať ustanovenia tretej časti zákona (zodpovednosť územnej samosprávy za škodu spôsobenú pri výkone samosprávy §10 až § 14). Na obec možno zákonom preniesť niektoré úlohy štátnej správy, ak je ich plnenie týmto spôsobom racionálnejšie a efektívnejšie, obec pri rozhodovaní o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb vo veciach preneseného výkonu štátnej správy koná podľa zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 5 ods. 1 a 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení). S poukazom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia pasívne vecne legitimovaným subjektom je teda štát (Slovenská republika), orgánom konajúcim v mene štátu je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky podľa ust. § 4 ods. 1 písm. d) cit. zákona.

30. Právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je koncipovaná ako absolútna objektívna zodpovednosť

štátu, ktorej sa nemožno zbaviť, avšak právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje podmienky, za ktorých možno dôvodne uplatňovať právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pokiaľ zákonom stanovené podmienky nie sú splnené, prípadnej žalobe o náhradu škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci nie je možné vyhovieť.

31. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú: a) nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. V prejednávanej veci bolo potrebné ustáliť, či žalobca si uplatňuje svoj nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom, keďže ide o relatívne samostatné nároky, pričom v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je súd sám povinný na základe opisu rozhodujúcich skutočností posúdiť, či si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Právna kvalifikácia uplatneného nároku je povinnosťou súdu, avšak povinnosťou žalobu je opísať skutkový stav, pričom pre súd je záväzná práve skutkové vymedzenie uplatneného nároku zo strany žalobcu.

32. Zo znenia ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci môže byť daná len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola spôsobená právoplatným rozhodnutím orgánu verejnej moci - výnimku z tohto pravidla upravuje ust. § 6 ods. 3 a 4 cit. zákona. Podľa dôvodovej správy k zákonu, presnejšie k § 6, zákon stanovil vo všeobecnosti tri základné podmienky, pri splnení ktorých možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a to: protiprávnosť rozhodnutia, právoplatnosť rozhodnutia, vyčerpanie opravných prostriedkov. Pokiaľ ide o požiadavku právoplatnosti rozhodnutia orgánu štátu ako jednu z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, výklad zákona je jednoznačný. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť daná len vo vzťahu k takému rozhodnutiu orgánu štátu, ktoré bolo zrušené alebo zmenené až po nadobudnutí právoplatnosti. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže teda založiť len také rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť (§ 6 ods. 1). V danej veci nejde o právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Ustanovenie § 6 ods. 1 cit. zákona nie je možné aplikovať - v danej veci bol vydaný rozkaz (rozkazy) o uložení pokuty za správny delikt, žalobca podal odpor proti rozkazu o uložení pokuty, príslušný orgán vydal rozhodnutie, ktorým zastavil konanie o správnom delikte (rozkazy teda nenadobudli právoplatnosť). Výnimku z pravidla, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže založiť len právoplatné rozhodnutie, upravuje § 6 ods. 3 cit. zákona - ide o prípady, keď škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právomoc (čo nie je daný prípad), ďalšia výnimka je uvedená v ust. § 6 ods. 4 cit. zákona - ide o prípady, keď škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc. Súd v konaní o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci nie je oprávnený skúmať ako predbežnú otázku zákonnosť rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda. Podľa Najvyššieho súdu SR, všeobecné súdy nie sú oprávnené mimo rámca správneho súdnictva skúmať vecnú správnosť správnych aktov vydaných príslušným orgánom. V danej veci obec (mesto Žilina) vydalo dňa 26.10.2021 pod č. MP/1172/21/OVOČ-P rozkaz o uložení pokuty za správny delikt v zmysle § 139d ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. a uložilo žalobcovi podľa § 46, § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a podľa § 139a ods. 7 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z. pokutu vo výške 78,-eur s tým, že pokuta sa ukladá za porušenie ustanovenia § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, ktorého sa dopustil účastník konania tým, že ako držiteľ vozidla ev. č. A. dňa 21.10.2021 v čase o 10,10 hod. na ul. C. D. E. F., porušil povinnosť zabezpečiť, aby pre prevádzkovanie motorového vozidla boli dodržané pravidlá cestnej premávky podľa § 59 ods. 3, § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke, neuposlúchnutím pokynu vyplývajúceho z dopravného značenia č. 317. Obec (mesto Žilina) vydalo dňa 26.10.2021 pod č. MP/1167/21/OVOČ-P rozkaz o uložení pokuty za správny delikt v zmysle § 139d ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. a uložilo žalobcovi podľa § 46, § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a podľa § 139a ods. 7 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z. pokutu vo výške 78,-eur s tým, že pokuta sa ukladá za porušenie ustanovenia §

6a písm. e) zákona o cestnej premávke, ktorého sa dopustil účastník konania tým, že ako držiteľ vozidla ev. č. A. dňa 22.10.2021 v čase o 09,54 hod. na ul. C. D. E. F., porušil povinnosť zabezpečiť, aby pre prevádzkovaní motorového vozidla boli dodržané pravidlá cestnej premávky podľa § 59 ods. 3, § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke, neuposlušnosť pokynu vyplývajúceho z dopravného značenia č. 317. Žalobca podal voči obom rozkazom o uložení pokuty odpor (v odpore uvádzal viaceré dôvody, námietky). V odpore (v oboch prípadoch) poukazoval na to, že uloženie dvoch pokút bolo v rozpore so zákonom, poukazoval na ust. § 139b ods. 1 zákona o cestnej premávke, na nedostatok právomoci mesta na uloženie pokuty, na neexistenciu porušenia povinnosti držiteľa vozidla, na nepreukázanie státi, na iné nedostatky rozhodnutia a podkladov pre rozhodnutie, mal za to, že opis skutku z hľadiska miesta vykazujú vysoký stupeň neurčitosti a všeobecnosti, čo je v rozpore so zákonom.

33. Mesto Žilina vydalo dňa 22.11.2021 pod č. G./H. rozhodnutie o zastavení konania o správnom delikte držiteľa vozidla s poukazom na ust. § 136d ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z., ktorým zastavilo konanie o správnom delikte týkajúce sa podozrenia z porušenia povinnosti držiteľa vozidla SOFTEL spol. s r.o., podľa § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, nakoľko zistil dôvody podľa § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávky a teda, že bolo nesprávne alebo neúplne vyhodnotené porušenie pravidiel cestnej premávky. V odôvodnení svojho rozhodnutia príslušný orgán poukázal na vydaný rozkaz o uložení pokuty a uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že účastník konania podal proti uvedenému rozkazu odpor, ktorý nebol odmietnutý a súčasne uviedol informácie, ktoré vedú k zastaveniu konania podľa § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke, správny orgán konanie zastavil. Ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe získaných informácií a stavu veci nie je možné preukázať, že držiteľ vozidla si nespĺnil svoju povinnosť podľa § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke tak, ako sa to uvádza vyššie a sú tu dôvody podľa § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke, preto správny orgán rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Mesto Žilina vydalo dňa 22.11.2021 pod č. MP/1167/21/OVOČ-P rozhodnutie o zastavení konania o správnom delikte držiteľa vozidla s poukazom na ust. § 136d ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z., ktorým zastavilo konanie o správnom delikte týkajúce sa podozrenia z porušenia povinnosti držiteľa vozidla SOFTEL spol. s r.o., podľa § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, nakoľko zistil dôvody podľa § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávky a teda, že bolo nesprávne alebo neúplne vyhodnotené porušenie pravidiel cestnej premávky. V odôvodnení svojho rozhodnutia príslušný orgán poukázal na vydaný rozkaz o uložení pokuty a uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že účastník konania podal proti uvedenému rozkazu odpor, ktorý nebol odmietnutý a súčasne uviedol informácie, ktoré vedú k zastaveniu konania podľa § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke, správny orgán konanie zastavil. Ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe získaných informácií a stavu veci nie je možné preukázať, že držiteľ vozidla si nespĺnil svoju povinnosť podľa § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke tak, ako sa to uvádza vyššie a sú tu dôvody podľa § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke, preto správny orgán rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Súd má za to, že v danej veci nie je možné aplikovať ani ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko v rozhodnutí o zastavení konania o správnom delikte nebolo konštatované prekročenie právomoci orgánu verejnej moci, konanie nebolo zastavené z dôvodu prekročenia právomoci. Obec v zmysle ust. § 139d ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. bola oprávnená (má právomoc) vydávať rozkazy o uložení pokuty, ak zistí porušenie § 6a písm. e) cit. zákona. Konanie o správnom delikte bolo zastavené z dôvodu, že bolo nesprávne alebo neúplne vyhodnotené porušenie pravidiel cestnej premávky. Podľa § 139d ods. 6 prvá veta zákona č. 8/2009 Z.z., ak po podaní odporu orgán Policajného zboru podľa odseku 1, príslušný orgán Policajného zboru alebo obec zistí dôvody podľa § 139c ods. 1, konanie zastaví. Podľa § 139c ods. 1 cit. zákona týmito dôvodmi sú: a) nemožno zistiť držiteľa vozidla alebo osoba držiteľa bola nesprávne určená, b) držiteľ vozidla požíva výsady a imunitu podľa medzinárodného práva, c) bolo nesprávne alebo neúplne vyhodnotené porušenie pravidiel cestnej premávky, d) zodpovednosť za porušenie povinnosti podľa § 6a zanikla, e) bolo v čase porušenia povinnosti podľa § 6a odcudzené motorové vozidlo alebo bola odcudzená tabuľka s evidenčným číslom, f) bola totožnosť vodiča zistená podľa § 139e ods. 2, g) ide o vozidlo podľa § 16 ods. 8. Teda týmto dôvodom, kedy obec môže zastaviť konanie, nie je prekročenie právomoci. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení má súd za to, že nejde zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím verejnej moci (ani podľa § 6 ods. 1, ani na základe výnimiek ustanovených v § 6 ods. 3 a 4 cit. zákona).

34. Súd poukazuje na to, že škoda môže vzniknúť aj v príčinnej súvislosti s vydaním rozhodnutia orgánu štátu, ktoré bude zrušené skôr, ako nadobudne právoplatnosť. V tomto prípade je však potrebné zodpovednosť štátu za škodu, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s vydaním takéhoto

rozhodnutia posudzovať podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Úvahy o vylúčení zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, ktoré bolo zrušenie skôr, ako nadobudlo právoplatnosť, nie sú prijateľné. Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje, čo sa rozumie pod pojmom „nesprávny úradný postup“ (nedefinuje ani pojem „nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci“). Zákonodarcu len príkladmo uviedol pochybenia orgánu verejnej moci, ktoré spadajú pod „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“, ako príklady nesprávneho úradného postupu zákon v ust. § 9 ods. 1 cit. zákona uvádza aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V najvšeobecnejšej rovine by bolo možné konštatovať, že nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci je akékoľvek konanie (resp. opomenutie konania) tohto orgánu pri výkone verejnej moci, ktoré je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, podstatné je, aby k takémuto konaniu (opomenutiu konania) došlo pri výkone verejnej moci. V tých prípadoch, keď príslušný orgán rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané neskôr, v inej podobe, či za iných okolností, zruší skôr ako nadobudne právoplatnosť, sa možno domáhať práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Z obsahu pojmu „nesprávny úradný postup“ vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho, ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 zo dňa 30.06.2010: „Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeroval. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti.“

35. Aktuálna právna úprava zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci nemá explicitnú legálnu definíciu pojmu "úradný postup", resp. "nesprávny úradný postup", pretože môže mať rozmanité reálne formy. Otázkou, či určité konanie alebo nečinnosť orgánu štátu možno subsumovať pod zodpovednostný vzťah podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., sa bude vždy posudzovať so zreteľom na všetky relevantné okolnosti konkrétneho prípadu. Vyžaduje sa teda, aby vždy išlo o úlohy, ktoré slúžia výkonu verejnej moci, a nie o iné úlohy orgánu verejnej moci. Z hľadiska vzniku zodpovednosti za škodu z titulu nesprávneho úradného postupu musí ísť o postup orgánov verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. V ust. § 9 (resp. § 14) zákona č. 514/2003 Z.z. je uvedený demonštratívny výpočet prípadov, ktoré sa považujú za nesprávny úradný postup. Za nesprávny úradný postup možno vo všeobecnosti považovať porušovanie pravidiel, ktoré sú predpísané právnymi normami pre činnosť príslušných orgánov verejnej moci, ktorá je v rozpore so zákonom, resp. s jeho konkrétnym ustanovením. Nesprávny úradný postup je každý postup orgánu verejnej moci, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci a základnými právnymi princípmi (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/76/2012 zo dňa 13.11.2013). Za nesprávny právny postup možno v prvom rade považovať činnosť príslušných orgánov, ktorá je v rozpore so zákonom, a teda jeho konkrétnym ustanovením, keď príslušný orgán pri svojom postupe porušuje svoje povinnosti stanovené právnym predpisom, ale aj taký postup správneho orgánu, ktorý síce jedná v súlade so zákonom, ale v rámci možností danej mu v rámci správneho uváženia postupuje v rozpore s účelom zákona, úmyslom zákonodarcu či len v rozpore s právnou logikou, keď je takýto postup konštatovaný ako nesprávny iným k tomu príslušným správnym úradom. Všeobecne možno za nesprávny úradný postup označiť každý postup štátneho orgánu alebo správneho orgánu, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci (uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/9/2008 zo dňa 11.06.2008).

36. Na základe žalobcom vymedzeného skutkového stavu, súd má za to, že ide o nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. V danej veci bol vydaný rozkaz (rozkazy) o uložení pokuty za správny delikt, žalobca podal odpor proti rozkazom o uložení pokuty, príslušný orgán vydal rozhodnutie, ktorým zastavil konanie o správnom delikte (rozkazy teda nenadobudli právoplatnosť). Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú:

a) nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V súdnom spore, v ktorom sa žalobca domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu štátu je práve žalobca nositeľom povinnosti preukázania všetkých uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (všetky predpoklady musia byť kumulatívne splnené). To znamená, že je povinnosťou žalobcu preukázať, že štát zodpovedá za vzniknutú škodu.

37. Súd má za to, že v danej veci bola splnená procesná podmienka - predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, pričom v zmysle platnej právnej úpravy pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný, pričom sa vychádza z opisu rozhodujúcich skutočností v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, nie je podstatné to, ako poškodený resp. žiadateľ o náhradu škody právne kvalifikuje svoj uplatnený nárok v žiadosti. Je nepochybné, že ide o identický nárok, čo sa týka náhrady škody, čo do výšky 377,92 eur (v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, aj v žalobe o náhradu škody) vychádzajúci z tých istých skutkových tvrdení.

38. V danej veci obec (mesto Žilina) vydalo dňa 26.10.2021 dva rozkazy o uložení pokuty za správny delikt v zmysle § 139d ods. 1 zákona č.8/2009 Z.z. a uložilo žalobcovi podľa § 46, § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a podľa § 139a ods. 7 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z. pokutu vo výške 78,-eur s tým, že pokuta sa ukladá za porušenie ustanovenia § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, ktorého sa dopustil účastník konania tým, že ako držiteľ vozidla ev. č. A. dňa 21.10.2021 (a dňa 22.10.2021) na ul. C. D. E. F., porušil povinnosť zabezpečiť, aby pri prevádzkovaní motorového vozidla boli dodržané pravidlá cestnej premávky podľa § 59 ods. 3, § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke, neuposlúchnutím pokynu vyplývajúceho z dopravného značenia č. 317. Žalobca podal voči oboch rozkazom o uložení pokuty odpor. Mesto Žilina následne vydalo dňa 22.11.2021 pod č. MP/1172/21/OVOČ-P (a pod č. MP/1167/21/OVOČ-P) dve rozhodnutia o zastavení konania o správnom delikte držiteľa vozidla s poukazom na ust. § 136d ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z., ktorým zastavilo konanie o správnom delikte týkajúce sa podozrenia z porušenia povinnosti držiteľa vozidla SOFTEL spol. s r.o., podľa § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, nakoľko zistil dôvody podľa § 139c ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávky a teda, že bolo nesprávne alebo neúplne vyhodnotenú porušenie pravidiel cestnej premávky. Súd poukazuje na to, že na obec bol prenesený výkon štátnej správy, obec môže uložiť pokutu podľa § 139a ods. 7 zákona č. 8/2009 Z.z. iba v prípadoch a) pokutu 198,-eur, ak bola porušená povinnosť podľa § 25 ods. 1 písm. g) alebo bol porušený zákaz zastavenia a státia na vyhradenom parkovacom mieste pre osobu so zdravotným postihnutím, b) pokutu 78,-eur, ak bola porušená iná povinnosť podľa § 6a písm. e), ako je uvedené v písmene a). V danej veci obec (mesto Žilina) uložilo pokutu vo výške 78,-eur (2x) za porušenie ustanovenia § 6a písm. e) zákona o cestnej premávke, ktorého sa dopustil účastník konania tým, že ako držiteľ vozidla porušil povinnosť zabezpečiť, aby pre prevádzkovaní motorového vozidla boli dodržané pravidlá cestnej premávky podľa § 59 ods. 3, § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke, neuposlúchnutím pokynu vyplývajúceho z dopravného značenia. Z cit. ust. § 139a ods. 7 zákona č. 8/2009 Z.z. jednoznačne vyplýva, v ktorých prípadoch môže obec uložiť pokutu. Z cit. ustanovenia nevyplýva, že obec môže (má) uložiť pokutu aj za porušenie povinnosti podľa § 59 ods. 3 cit. zákona, ako to bolo v tomto prípade.

39. Súd má za to, že nesprávny úradný postup je každý postup orgánu verejnej moci, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci a základnými právnymi princípmi. Nesprávny úradný postup je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. V rozhodnutiach o zastavení konania o správnom delikte zo dňa 22.11.2021 bolo konštatované, že príslušný orgán zastavuje konanie o správnom delikte z dôvodu, že bolo nesprávne alebo neúplne vyhodnotenú porušenie pravidiel cestnej premávky, čiže orgán verejnej moci postupoval pri ukladaní pokuty v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom (zákonom č. 8/2009 Z.z., § 139a ods. 7). Obec (mesto Žilina) nesprávne postupovalo, príslušný orgán sám konštatoval, že konanie bolo zastavené z dôvodu nesprávneho (neúplného) vyhodnotenia porušenia pravidiel cestnej premávky. To, že konania o správnom delikte boli zastavené znamená, že nemali byť teda vydané pre neexistenciu dôvodov. Súd má za to, že bol naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu - nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. V danej veci nie je možné aplikovať ust. § 9 ods. 3 cit. zákona, na ktoré poukazoval žalovaný, nakoľko sa nejedná

o nesprávny úradný postup vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa/povereného pracovníka finančnej správy.

40. Škoda ako ďalší predpoklad zodpovednosti štátu je daná, ak je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, pričom sa uhrádza skutočná škoda - ujma, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodovou udalosťou. Mesto Žilina rozkazom o uložení pokuty za správny delikt uložilo žalobcovi pokutu vo výške 78,-eur (dva rozkazy). Žalobca podal odpor voči obom rozkazom o uložení pokuty. Žalobca bol v správnom konaní zastúpený advokátom. Podľa vyjadrenia žalobcu vynaložil náklady na zastupovanie, vznikli mu trovy konania - trovy právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby (4 x suma 83,61 eur ako odmena za jeden úkon právnej služby + 4 x suma 10,87 eur ako režijný paušál = 377,92 eur) uplatnené, vyčíslené podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Súd iba poznamenáva, že tieto trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené v správnej výške, správne s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a) a § 16 ods. 3 cit. vyhlášky. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že úkony mali byť vyčíslené, uplatnené podľa § 12 ods. 2 cit. vyhlášky, súd sa s uvedeným názorom žalovaného nestotožňuje, nakoľko podľa § 12 ods. 2 cit. vyhlášky, pri zastupovaní v konaní o priestupkoch je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby 1/24 výpočtového základu (čo v roku 2021 predstavovala suma 45,29 eur). V danej veci však právny zástupca zastupoval žalobcu v správnom konaní (v konaní o uložení pokuty za správny delikt) a príslušný orgán rozhodoval s poukazom na ust. § 46, § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, § 139d ods. 1, resp. § 139d ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z., nie v konaní o priestupkoch podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Pokiaľ žalovaný poukazoval na ust. § 31 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, podľa ktorého trovy konania, ktoré vznikli správnomu orgánu, znáša tento orgán a trovy, ktoré v konaní vznikli účastníkovi konania, znáša účastník, a preto ak žalobcovi nejaké trovy konania v správnom konaní vznikli, znáša tieto žalobca sám - s uvedeným názorom žalovaného sa súd nestotožňuje, nakoľko podľa § 18 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu (teda aj v správnom konaní), ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Náhrada účelne vynaložených trov konania (trov právneho zastúpenia), ktoré poškodenému vznikli, sú súčasťou náhrady škody podľa cit. zákona. Právo na právnu pomoc vyplýva aj z článku 47 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

41. Súd poukazuje na to, že poškodený je povinný vznik škody preukázať, pričom ho zaťažuje bremeno tvrdenia a povinnosť predložiť dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení. Je to ujma, ktorá nastala alebo sa prejavila v majetkovej sfére poškodeného. Aby bol splnený tento zákonný predpoklad, musí škoda aj existovať najneskôr v čase, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje, čiže žalobca musí preukázať vznik skutočnej škody, teda ujmy spočívajúcej vo vynaložení finančných prostriedkov za úkony právnej služby tak, ako boli tieto špecifikované v žalobe (za 4 úkony právnej služby: suma 94,48 eur x 4, spolu suma 377,92 eur), ktoré mal žalobca skutočne vynaložiť voči svojmu právnomu zástupcovi. Žalobca v podanej žalobe vymenoval jednotlivé úkony právnej služby: 1/ prevzatie a príprava zastúpenia v konaní č. MP/1172/21/OVOČ-P odmena v sume 83,61 eur + režijný paušál v sume 10,87 eur, spolu suma 94,48 eur, 2/ podanie odporu v konaní č. MP/1172/21/OVOČ-P odmena v sume 83,61 eur + režijný paušál v sume 10,87 eur, spolu suma 94,48 eur, 3/ prevzatie a príprava zastúpenia v konaní č. G./H. odmena v sume 83,61 eur + režijný paušál v sume 10,87 eur, spolu suma 94,48 eur, 4/ podanie odporu v konaní č. G./H. odmena v sume 83,61 eur + režijný paušál v sume 10,87 eur, spolu suma 94,48 eur. Súd má za to, že žalobca nepreukázal vznik jeho skutočnej škody, pričom možno konštatovať, že škoda v uplatnenej výške žalobcovi doposiaľ ani nevznikla. Žalobca spolu s podaním zo dňa 05.06.2023 predložil - výpis z účtu, z ktorého vyplýva, že žalobca poukázal dňa 12.11.2021 právnomu zástupcovi sumu 160,-eur a výpis z účtu, z ktorého vyplýva, že žalobca poukázal dňa 07.12.2021 právnomu zástupcovi sumu 120,-eur. Súd má za to, že aj napriek uvedenému, nemal preukázané zo strany žalobcu, že žalobcovi škoda skutočne vznikla, nie je preukázaný vznik skutočnej škody. Žalobca nepredložil faktúru, resp. iný doklad (vyúčtovanie zo strany právneho zástupcu za úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi), ani doklady o úhrade uplatnenej sumy vo výške 377,92 eur. Súd zastáva názor, že žalobcom predložené výpisy z účtu nie sú dôkazom o zaplatení sumy (trov právneho zastúpenia, ani do výšky 280,-eur),

ktorá má predstavovať škodu, ktorej náhrady sa žalobca domáha v danej veci. Ide o sporové konanie, kedy strany zaťažuje povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, t.j. povinnosť predložiť jednoznačné dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení, pričom žalovaný rozporoval nárok žalobcu ako taký (aj čo sa týka nepreukázania existencie škody). Z týchto dvoch predložených výpisov z účtu nie je preukázané, že súvisia s daným konaním - že tieto sumy boli zaplatené za zastupovanie žalobcu v uvedenom správnom konaní, žalobca si uplatňoval inú sumu, doklady sú na inú sumu, vo výpise z účtu nie je žiadna špecifikácia, poznámka, bližšia identifikácia platby, že tieto sumy boli zaplatené jednoznačne v súvislosti s týmto konaním - uvedené z výpisov z účtu nevyplýva (žalobca si uplatňoval náhradu škody za trovy konania - trovy právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby spolu vo výške 377,92 eur, zároveň si žalobca v žalobe uplatnil aj sumu 39,09 eur ako príslušenstvo pohľadávky, žalobca až v priebehu konania predložil dva výpisy z účtu na sumu 160,-eur a sumu 120,-eur, nie je uvedené, za čo konkrétne bola suma uhradená, spolu suma 280,-eur). Iné doklady žalobca nepredložil. Právny zástupca žalobcu mohol zastupovať žalobcu, poskytovať právne služby aj v súvislosti s iným konaním/v inej veci. Náhrada škody zahŕňa náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli. Súd má za to, že nemal preukázané zo strany žalobcu, že žalobcovi škoda skutočne vznikla, nie je preukázaný vznik skutočnej škody podľa § 18 ods. 2, 3 zákona č.514/2003 Z.z.. Žalobca nepredložil faktúru (vyúčtovanie za úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi zo strany jeho právneho zástupcu), žalobca nepreukázal zaplatenie trov právneho zastúpenia v sume 377,92 eur. Skutočnou škodou sa rozumie ujma, ktorá nastala, resp. sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Vyjadruje sa porovnaním majetkového stavu poškodeného pred vznikom škody a po poškodení. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/467/2013 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 10/2016) zaujal právny názor, že škoda vzniká dlžníkovi vtedy, keď svojmu veriteľovi dlžnú čiastku zaplatil. Sama skutočnosť, že veriteľ má voči dlžníkovi nejakú pohľadávku (aj keby bola priznaná rozhodnutím súdu) nie je škodou. Ak skutočnou škodou je ujma prejavujúca sa v majetkovej sfére poškodeného faktickým znížením jeho majetku, škoda nevzniká dovtedy, kým nedôjde k úhrade dlžnej čiastky. Okolnosť, že veriteľ má voči dlžníkovi nejakú pohľadávku neznamena, že majetok dlžníka sa o túto pohľadávku znížil. Pokiaľ žalobca nepreukázal, že skutočne uhradil svojmu právnenému zástupcovi vynaložené trovy právneho zastúpenia v uvedenom správnom konaní, škoda spočívajúca vo vynaložení týchto trov právneho zastúpenia mu nevznikla. Nebolo teda jednoznačne preukázané, že majetok žalobcu sa fakticky znížil o sumu 377,92 eur (v súvislosti so správnym konaním). Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že súd prizná len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom bez ohľadu na to, koľko poškodený skutočne platil právnenému zástupcovi (poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/402/2015). Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sa zaoberalo tým, či náhradu škody priznať v rozsahu zmluvnej odmeny (paušálnej odmeny) dohodnutej medzi advokátom a jeho klientom alebo na základe účelne vynaložených nákladov poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi v rozsahu tarifnej odmeny podľa vyhlášky. Súd musí mať jednoznačne preukázaný vznik skutočnej škody, zaplatenie vynaložených trov konania - trov právneho zastúpenia v súvislosti s konaním. Súd má za to, že nemal preukázané zo strany žalobcu, že žalobcovi škoda skutočne vznikla, nie je preukázaný vznik skutočnej škody. Súd neprizná náhradu škody spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia, iba na základe tarifnej odmeny podľa vyhlášky za jednotlivé úkony právnej služby (ako poukazoval žalobca), pravdaže súd posudzuje, či sú uplatnené v správnej výške podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. (nie je rozhodujúce akú odmenu si dohodol advokát s klientom, súd posudzuje trovy právneho zastúpenia podľa tarifnej odmeny § 9 až 14 vyhlášky, na čo odkazuje aj poznámka v § 18 ods. 3 zákona 514/2003 Z.z.), súd však zdôrazňuje, že je potrebné preukázať aj ich vynaloženie, že ich poškodený skutočne aj zaplatil. Súd teda nemal preukázaný predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a to existenciu skutočnej škody.

42. Okrem existencie právneho základu nároku a existencie škody, žalobca v konaní musí preukázať aj príčinnú súvislosť. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Príčina musí mať vecnú väzbu na vznik škody. Na základe žalobcom vymedzeného skutkového stavu, súd mal za to, že ide o nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Mesto Žilina rozkazom o uložení pokuty za správny delikt uložilo žalobcovi pokutu vo výške 78,-eur (dva rozkazy). Žalobca podal odpor voči obom rozkazom o uložení pokuty, následne príslušný orgán vydal rozhodnutie o zastavení konania o správnom delikte. Žalobca bol v správnom konaní zastúpený advokátom (uvedené bolo preukázané, nebolo sporné). Pokiaľ fyzická, resp. právnická osoba využije právne služby advokáta, je povinná advokátovi uhradiť odmenu za právne služby (ak sa nedohodnú inak, právna pomoc môže byť poskytnutá aj bezplatne). Žalobca sa obrátil na

advokáta v súvislosti s rozhodnutím mesta, ktorým žalobcovi bola uložená pokuta. Po podaní odporu zo strany žalobcu (resp. jeho právneho zástupcu) bolo konanie o správnom delikte zastavené. Príčinná súvislosť je daná v takýchto prípadoch. Tu súd ale poukazuje na to, že všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (resp. nezákonným rozhodnutím) musia byť splnené kumulatívne, čo v danom prípade nebolo splnené.

43. Vznik škody musí byť jednoznačne preukázaný, čo v danom prípade nebolo preukázané. Súd nemal preukázané splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, aby priznal žalobcovi nárok na náhradu škody. Z dôvodu nepreukázania nároku žalobcu, ktorý neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania existencie vzniku skutočnej škody, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, čo sa týka uplatnenej náhrady škody vo výške 377,92 eur s príslušenstvom.

44. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok v sume 39,09 eur ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka vynaložené v súvislosti so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, ani tento nárok žalobcu nebol dôvodný s poukazom na uvedené: odhladnuc od toho, že ani uhradenie tejto sumy žalobcom nebolo v spore preukázané, žalobca ani bližšie nešpecifikoval ako dospel k uplatnenej sume, súd uvádza, že ide o nárok, ktorý je podľa § 18 ods. 3 druhej vety zákona č. 514/2003 Z.z. vylúčený z odškodnenia zo strany štátu, teda štát za vynaloženie nákladov tohto druhu nenesie zodpovednosť. Vyplýva to i z dôvodovej správy, podľa ktorej „zákon vylučuje z náhrady škody náklady, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom, pretože toto predbežné prejednanie nároku má iba formálny charakter.“ Zákon vylučuje takýto nárok z odškodnenia bez ohľadu na osobu poškodeného (a stupeň jeho právnych znalostí) a pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie publikované pod R 26/2000, už z právnej vety tohto rozhodnutia je jasné, že sa týka predchádzajúcej právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorú predstavoval zákon č. 58/1969 Zb., a ktorá sa zmenila prijatím zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.07.2004 v tom smere, že odškodnenie nákladov na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nie je možné. Súd tento nárok žalobcu zamietol, nakoľko samotná žaloba o zaplatenie sumy 377,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 01.03.2022 do zaplatenia bola zamietnutá, je tak zamietnuté aj príslušenstvo tejto pohľadávky aj s poukazom na uvedené dôvody, preto súd žalobu žalobcu zamietol aj v tejto časti.

45. Súd iba na okraj poznamenáva, že na rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalovaný, neprihliadal (rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 5C/63/2020, uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/92/2019) pretože sa nejedná o rozhodnutia, ktorými by bol súd v tomto spore viazaný v zmysle ust. § 193 CSP. Navyše aj sám žalovaný sa vyjadril, že predmet sporu bol iný. Pokiaľ aj žalovaný uviedol, že rozhodnutím sp. zn. 19Co/92/2019 zo dňa 14.05.2020 bola potvrdená správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadom zákonnosti, nezákonnosti rozhodnutia, súd poukazuje na to, že z tohto rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd zrušil medzitýmny rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie (s tým, že súd má vyhodnotiť všetky predpoklady pre prípadné priznanie nároku na náhradu škody).

46. S poukazom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol a teda rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku (I. výrok).

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Nakoľko súd žalobu žalobcu zamietol, bol žalovaný úspešnou stranou sporu, preto súd rozhodol tak, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% a to tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku (II. výrok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa § 125 ods. 1 CSP, odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa § 125 ods. 2 CSP, podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 125 ods. 3 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti), ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.